

УТИЦАЈ ПРЕДАВАЊА И ПОРОДИЧНЕ ТРАДИЦИЈЕ НА ОСВЕТЉАВАЊЕ ЛИКА И ДЕЛА ПРОФЕСОРА МИЛИВОЈА МАТИЋА

Стрелић Страхиња¹

¹Студент прве године Факултета спорта и физичког васпитања

Универзитет у Београду

УДК:796.011

Уважени професори, колеге студенти, цењени гости и драги пријатељи.

Нажалост, нисам имао прилику да лично упознам професора Матића. Међутим, иако сам заједно са колегама ускраћен за такво богатство, имао сам прилику да свакако једног од највећих доајена наше струке упознам на један другачији начин. Захваљујући свом оцу и генерацијама блиским '80-им годинама, слушао сам о сећањима на њихове студентске дане и дуге сате у амфитеатрима.

Професор Матић је био њихов водич, боље рећи сапутник, као и нама, кроз неисцрпни простор Теорије физичке културе. Каква је личност био Миливоје Матић и шта је учинио за струку, говори и чињеница да кад год сам разговарао с неким о Теорији физичке културе, прва асоцијација није била „дефиниција“, онтолошки или аксиолошки простор, чак ни ентитети који су садржани у овом појму. То је био професор Миливоје Матић.

Уз помоћ професора Бокана, успео сам да дођем до кључног видео записа, материјала који је оживео кроз слике мисли професора Матића. Била је то промоција књиге професора Паунића „Генеза и развој кошарке“ 2007. године, на којој је реч имао и наш професор. Тих 20-ак минута је у непроценљивој мери допринело, као део слагалице који је недостајао, да употпуним слику о лику и делу професора Матића.

Његове мисли, начин излагања, интонација, „падајуће поруке“, харизма, све је било изванредно. Међутим, његов стил је био оно што га је чинило посебним, толико другачијим. „Стил је управо оно што се не може измислити, са њиме се рађамо. Он је наслеђена милост. Привилегија коју имају неки да могу да осете своје органско пулсирање. Стил је више од талента, у њему је суштина“.

У првој години, упознајући се с предметом, а најпре Практикумом Теорије физичке културе, био сам срећан што ћемо радити на један несвакидашњи, другачији начин. То није био само још један испит који би требало положити, не! То је било својеврсно путовање. Целокупна идеја да студент буде коаутор једне књиге је „са незаслуженим кашњењем, али на срећу не и прекасно“ постала обавезни део једног предмета.

Мисли да је та идеја, један корак од 1000 миља, који су начинили професор Матић и професор Бокан, не само иновативна и од огромне важности за струку; већ цео концепт те књиге Теорије физичке културе, као „пламен који не догоревала“, поставља студента у позицију у којој никада није био и „тера“ га да напредује, да се усавршава. Та књига „која се наставља“ није написана „само да се чита, већ да се у њој застајкује, да се у њу гледа и загледа, мисли, и рађају неке нове идеје, пишу неки нови редови“.

На крају, као и када дођете до последње странице Практикума Теорије физичке културе, схватите да сте, у суштини, на самом почетку. Била ми је част упознати ово „срце које куца на даљину“ и поносан сам што сам добио прилику да својим малим доприносом увеличам овај скуп и дело професора Матића. За сам крај свог излагања, као представник „неких нових клинаца“ у простору Теорије физичке културе, желим да још једном поновим ванвременске реченице којима је професор Матић саопштио пет „најкључнијих“ кључних речи наше струке, а то су: ВЕЖБАЊЕ, МАР, ЛИЧНОСТ, ПРИРОДА и КУЛТУРА.